

- 1 Curtea Constituțională a fost sesizată cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 69 Cod fiscal cu motivarea că acest text încalcă dispozițiile art. 44 și 47 din Constituție având în vedere că prin diminuarea cu caracter permanent a pensiilor se încalcă dreptul la pensie.**

Curtea Constituțională a decis că :

- A. textul este neconstituțional deoarece prin instituirea obligativității plății unor contribuții de asigurări de sănătate cu privire la pensii se ajunge la diminuarea cu caracter permanent a acestora și se încalcă dreptul de proprietate privată, iar măsura nu este de natură să asigure un nivel de trai decent cetățenilor;
- B. textul este constituțional întrucât prin impozitarea unor categorii de venituri , respectiv a unor pensii care depășesc un anumit quantum, nu se aduce atingere dreptului de proprietate privată și se circumscrie dreptului legiuitorului de a dimensiona măsurile de protecție socială;
- C. textul este constituțional cu motivarea că reținerea impozitului și a contribuțiilor la asigurările de sănătate din veniturile realizate de pensii nu încalcă art.44 și 47 din Constituție, iar dreptul de proprietate privată și cel de pensie trebuie analizate coroborat cu dreptul la ocrotirea sănătății.

Răspuns: B

- 2 Prin cererea adresată secției de contencios administrativ și fiscal a Curții de Apel T. reclamanta S.C. K S.A. a solicitat anularea deciziei de impunere și a deciziei prin care a fost soluționată contestația împotriva acesteia, acte administrativ fiscale prin care au fost stabilite obligații fiscale suplimentare în sarcina acesteia reprezentând impozit pe profit în sumă de 457.689 lei, majorări de întârziere în sumă de 153.552 lei și penalități de întârziere în sumă de 34.256 lei. Instanța a invocat din oficiu excepția de necompetență materială a instanței și a declinat competența de soluționare a cauzei în favoarea Tribunalului S.- Secția contencios administrativ și fiscal cu motivarea că acțiunea are ca obiect anularea unor acte prin care au fost stabilite obligații fiscale reprezentând impozite, dar quantumul acestora este sub pragul prevăzut de lege care să atragă competența Curții de Apel – secția de contencios administrativ și fiscal de soluționare, în primă instanță, a cererii reclamantei. Împotriva acestei sentințe a declarat recurs reclamanta și a criticat soluția instanței de fond pentru că nu a avut în vedere, atunci când a stabilit obiectul acțiunii, accesoriile ce au fost contestate, iar însumate obligația fiscală principală și accesoriile depășesc pragul valoric impus de lege care să atragă competența de soluționare a cererii, în primă instanță, a secției de contencios administrativ și fiscal a curții de apel.**

Care a fost soluția instanței de recurs ?

- A. a admis recursul declarat, a casat sentința atacată și a trimis cauza spre rejudecare aceleiași instanțe cu motivarea că la stabilirea competenței de soluționare, în primă instanță, a secției de contencios administrativ și fiscal a curții de apel se are în vedere atât quantumul creanței fiscale principale contestate, dar și cel al accesoriilor;
- B. a respins recursul declarat de reclamantă ca nefondat cu motivarea că soluția instanței de fond a fost dată cu respectarea prevederilor legale referitoare la competența secției de contencios administrativ și fiscal a curții de apel, în primă instanță, pentru că valoarea creanței fiscale contestate este sub pragul valoric prevăzut de lege;
- C. a admis recursul declarat de reclamantă, a casat sentința atacată și a trimis cauza spre competență soluționare la secția de contencios administrativ și fiscal a Tribunalului H. având în vedere că această instanță este competentă teritorial să soluționeze cauza.

Răspuns: A

- 3 Prin cererea adresată instanței, reclamanta S.C.K S.R.L. a solicitat anularea deciziei de impunere și a deciziei de soluționare a contestației formulate împotriva acesteia prin care s-au stabilit obligații fiscale suplimentare de plata reprezentând TVA și majorări de întârziere aferente. În motivarea cererii s-a arătat că actele sunt nelegale întrucât a fost stabilită obligație de plată a TVA pentru împrumuturile pe care asociații și acționarii societății comerciale le-au acordat în vederea asigurării resurselor financiare ale societății comerciale.

Ce a hotărât instanța ?

- A. a admis acțiunea reclamantei, a anulat actele fiscale contestate cu motivarea că, potrivit dispozițiilor legale, pentru împrumuturile pe care asociații și acționarii societății comerciale le-au acordat în vederea asigurării resurselor financiare ale societății comerciale nu se percepe taxă pe valoare adăugată ;
- B. a respins acțiunea reclamantei ca neîntemeiată cu motivarea că sunt operațiuni scutite de la plata taxei pe valoare adăugată acordarea și negocierea de credite, administrarea creditelor de către persoana care le acordă, dar nu și împrumuturile pe care asociații și acționarii societății comerciale le-au acordat în vederea asigurării resurselor financiare ale societății comerciale;
- C. a respins acțiunea reclamantei ca neîntemeiată arătând că sunt operațiuni scutite de la plata taxei pe valoare adăugată împrumuturile garantate cu bunuri imobile, inclusiv împrumuturile ipotecare, împrumuturile garantate cu bunuri mobile corporale, dar nu și împrumuturile pe care asociații și acționarii societății comerciale le-au acordat în vederea asigurării resurselor financiare ale societății comerciale.

Răspuns: A

- 4 Prin sentința pronunțată de instanța de fond a fost admisă acțiunea reclamantei S.C.K. S.A., au fost anulate actele administrativ fiscale contestate, prin care au fost stabilite obligații fiscale de plată reprezentând impozit pe profit și majorări de întârziere aferente, cu motivarea că potrivit prevederilor legale sunt deductibile fiscal cheltuielile de cazare în țară efectuate pentru administratori și salariați, iar din documentele depuse de reclamantă rezultă că cheltuielile efectuate se pot încadra în aceste categorii.

Împotriva acestei sentințe a declarat recurs ANAF și a solicitat admiterea recursului, modificarea sentinței atacate și respingerea acțiunii reclamantei deoarece cheltuielile efectuate cu cazarea în țară nu se justifică având în vedere că reclamanta beneficia de spații de cazare la sediul social, nefiind necesare cheltuielile de cazare la un hotel pentru o persoană ce îndeplinea funcția de director .
Care a fost soluția instanței de recurs?

- A. a admis recursul declarat de ANAF, a modificat sentința atacată și a respins acțiunea reclamantei ca neîntemeiată cu motivarea că cheltuielile cu cazarea unei persoane care îndeplinea funcția de director nu pot fi considerate deductibile întrucât reclamanta deține spații de cazare la sediul social;
- B. a respins recursul declarat de ANAF ca nefondat cu motivarea că, potrivit legii, cheltuielile de transport și cazare în țară și în străinătate, efectuate pentru salariați și administratori, sunt cheltuieli deductibile;
- C. a admis recursul declarat de ANAF, a modificat sentința atacată și a respins acțiunea reclamantei ca neîntemeiată cu motivarea că cheltuielile cu cazarea unei persoane care îndeplinea funcția de director nu pot fi considerate deductibile întrucât aceasta nu face parte din categoria persoanelor pentru care pot fi efectuate asemenea cheltuieli .

Răspuns: A

- 5 Curtea Constituțională a fost sesizată cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art.55 alin.4 lit.k/1 Cod fiscal pentru că încalcă prevederile art. 16 alin.1 din Constituție.

Curtea Constituțională a decis că :

- A. textul este constituțional în măsura în care se interpretează că nu sunt venituri impozabile, în înțelesul impozitului pe venit, veniturile realizate în mod individual din exercitarea unei profesii libere de către persoanele cu handicap grav sau accentuat deoarece încalcă dispozițiile art.16 alin.1 din Constituție și creează o situație discriminatorie născută în cadrul aceiași categorii de persoane, respectiv persoanele cu handicap grav sau accentuat;
- B. textul este constituțional și nu poate fi reținută critica referitoare la încălcarea dispozițiilor art.16 din Constituție iar excepția vizează mai mult o lacună a legii și, de fapt, se solicită o completare a dispozițiilor legale criticate în sensul de a fi scutite de la plata impozitului pe venit și veniturile obținute din exercitarea profesiilor libere;
- C. textul este constituțional și nu se poate reține încălcarea principiului constituțional al egalității cetățenilor în fața legii, iar reglementarea fiind dată în domeniul impozitelor, legiuitorul are dreptul exclusiv de a stabili cuantumul impozitelor și taxelor, dar și excepții sau scutiri de la plata acestora.

Răspuns: A

- 6 Prin sentința pronunțată de instanța de fond a fost respinsă acțiunea reclamantei S.C. T S.A prin care a solicitat anularea deciziei prin care i s-a stabilit taxa pe clădire datorată pe anul 2014 pentru imobilul proprietatea publică a municipiului Y. și care i-a fost dat în administrare. Împotriva acestei sentințe a declarat recurs reclamanta S.C. T S.A. solicitând admiterea recursului, casarea sentinței și în rejudecare, admiterea acțiunii deoarece, deși este titular al dreptului de administrare asupra imobilului, pentru anul 2014 a încheiat un contract de închiriere, ce are ca obiect acest imobil, cu o altă societate comercială, astfel că nu se impune să plătească taxa pe clădire pe anul 2014.

Care a fost soluția instanței de fond ?

- A. a respins recursul declarat de reclamantă reținând că aceasta are obligația de plată a taxei pe clădire în condițiile în care clădirea o deține în calitate de titular al dreptului de administrare asupra imobilului proprietatea publică a municipiului Y. și nu prezintă relevanță încheierea contractului de închiriere cu o altă societate comercială ;
- B. a admis recursul declarat de reclamantă, a casat sentința atacată și în rejudecare a anulat decizia de impunere a taxei pe clădire ce i-a fost stabilită acesteia cu motivarea că pentru anul 2014, odată cu încheierea contractului de închiriere a imobilului, deși este titular al dreptului de administrare, nu poate fi obligat la plata taxei pe clădire, ci această taxă se impune a fi plătită de către societatea care a închiriat imobilul;
- C. a admis recursul declarat de reclamantă, a modificat sentința atacată și a anulat decizia cu motivarea că fiind titulara dreptului de administrare asupra imobilului proprietate publică a municipiului Y. nu poate fi obligată la plata taxei pe clădire, ci proprietarul imobilului trebuie să fie obligat la plata impozitului pe clădiri.

Răspuns: B

- 7 Curtea Constituțională a fost sesizată cu excepția de neconstituționalitate a art.119 alin.1 Cod procedură fiscală cu motivarea că acestea încalcă prevederile art.56 din Constituție.

Curtea Constituțională a decis că :

- A. textul este neconstituțional întrucât contravine prevederilor art.56 din Constituție deoarece nu face nicio diferență între persoanele care cu bună-știință au încercat fraudarea sistemului de impunere de acele persoane care cu bună- credință au considerat că nu datorează obligații fiscale ;
- B. textul este neconstituțional deoarece instituirea de dobânzi și penalități de întârziere pentru neplata obligațiilor fiscale nu reprezintă o măsură justificată și necesară pentru prevenirea prejudicierii creditorului ;
- C. textul este constituțional pentru că stabilirea printr-o dispoziție legală expresă a unor sancțiuni cu caracter fiscal pentru neîndeplinirea la termen a obligațiilor bugetare se circumscrie dreptului de a stabili reglementări care să reprezinte mijloc suplimentar pentru executarea obligațiilor fiscale.

Răspuns: C

- 8 Prin sentința pronunțată de instanța de fond a fost respinsă ca neîntemeiată acțiunea reclamantei S.C. T S.R.L. prin care a solicitat anularea deciziei de impunere și a deciziei de soluționare a contestației, acte administrativ fiscale prin care s-au stabilit în sarcina reclamantei obligații fiscale de plată, reprezentând impozit pe profit și majorări de întârziere aferente, cu motivarea că nu pot fi considerate cheltuieli deductibile cele efectuate cu serviciile de consultanță și asistență deoarece la data semnării contractelor în baza cărora au fost prestate, societatea prestatoare nici nu era înființată, contractele fiind încheiate la 25 martie 2010, iar societatea a fost înființată, potrivit datelor de la Oficiul Registrului Comerțului, în luna mai 2010.

Împotriva acestei sentințe a declarat recurs reclamanta și a criticat soluția instanței de fond deoarece dispozițiile legale impun drept cerință, pentru a putea fi considerate deductibile, ca cheltuielile cu serviciile de consultanță și asistență să fie prestate în baza unor contracte și să fie justificată necesitatea acestora, condiții care sunt îndeplinite în cauză.

Care a fost soluția instanței de recurs ?

- A. a admis recursul declarat de reclamantă, a modificat sentința atacată și a anulat actele administrativ fiscale cu motivarea că, pentru a fi considerate deductibile, cheltuielile cu serviciile de consultanță și asistență trebuie să fie prestate în baza unor contracte și să fie justificată necesitatea acestora, condiții ce sunt îndeplinite în cauză;
- B. respins recursul declarat de reclamantă ca nefondat cu motivarea că deși legea impune ca o condiție, pentru admiterea deductibilității cheltuielilor cu serviciile de consultanță și asistență, încheierea de contracte și să fie justificată necesitatea prestării lor, în speță, aceste condiții nu sunt îndeplinite deoarece societatea prestatoare nici nu era înființată la data când se pretinde că au fost efectuate aceste servicii;
- C. a admis recursul declarat de reclamantă, a modificat sentința atacată și a anulat actele administrativ fiscale cu motivarea că acestea sunt nelegale întrucât organele de control fiscale nu au ținut seama de faptul că reclamanta a prezentat, atât cu ocazia controlului efectuat cât și în fața instanței, rapoartele de lucru ce dovedesc, alături de contractul încheiat, prestarea serviciilor de consultanță și asistență.

Răspuns: B

- 9 Prin sentința instanței de fond a fost admisă acțiunea formulată de reclamanta SC. P SRL, au fost anulate integral decizia de impunere și decizia de soluționare a contestației pentru obligații fiscale de plată reprezentând TVA și a fost obligată pârâta la restituirea TVA cu motivarea că, chiar de la momentul achiziției bunurilor cu plata în rate (casă și teren aferent) scopul achiziției a fost dovedit pentru exercitarea dreptului de deducere a TVA, pentru că acesta a fost achiziționat, potrivit contractului de vânzare-cumpărare încheiat, cu scopul de a deveni sediu social și se impune restituirea integrală a TVA și pentru factura inițială prin care s-a achitat avansul de 40% din preț. Împotriva acestei sentințe a declarat recurs pârâta criticând soluția instanței de fond prin prisma faptului că, reclamanta nu a făcut dovada scopului achiziției bunului, iar înregistrarea la Oficiul Registrului Comerțului a bunului achiziționat, ca sediu social al societății, a avut loc doar ulterior plății avansului.

Care a fost soluția instanței de recurs ?

- A. a admis recursul, a casat sentința iar în rejudecare a respins acțiunea cu motivarea că, atât în perioada supusă controlului fiscal cât și la momentul efectuării acestuia, bunurile achiziționate aveau doar destinația de casă de locuit și teren aferent, nefiind utilizat în vederea realizării de operațiuni taxabile;
- B. a respins recursul ca nefondat deoarece bunul fiind achiziționat de către societate din fondurile sale, avea caracterul de bun social din chiar momentul achiziționării, motiv pentru care dreptul de deducere a TVA pentru plata avansului de 40% din preț nu poate fi anulat de organul fiscal numai pentru că operațiunile de înscriere la Oficiul Registrului Comerțului au avut loc ulterior;
- C. a admis recursul, a casat sentința iar în rejudecare a admis în parte acțiunea reclamantei dispunând anularea parțială a deciziei de impunere și a deciziei prin care s-a soluționat contestația și rambursarea TVA aferentă ratelor achitate doar după înregistrarea acestui imobil ca bun social la Oficiul Registrului Comerțului.

Răspuns: B

- 10 Prin sentința pronunțată de instanța de fond a fost respinsă acțiunea reclamantei S.C. X S.A., în calitate de reprezentant fiscal al unei persoane impozabile nestabilă în România, de anulare a actelor fiscale, prin care au fost stabilite în sarcina persoanei pe care o reprezintă, obligații de plată suplimentare cu motivarea că cele trei facturi ce nu au fost luate în considerare de către organele fiscale nu pot avea calitatea de document justificativ deoarece nu cuprind și codul de înregistrare în scopuri de TVA al reprezentantului fiscal.

Împotriva acestei sentințe a declarat recurs reclamanta S.C. X S.A. și a criticat soluția instanței de fond deoarece aceasta nu a ținut seama de faptul că facturile conțineau informațiile prevăzute de lege, astfel că, în mod greșit, acestea nu au fost considerate documente justificative.

Care a fost soluția instanței de recurs?

- A. a admis recursul, a modificat sentința și a admis acțiunea reclamantei cu motivarea că facturile conțineau elementele prevăzute de lege;
- B. a respins recursul ca nefondat cu motivarea că facturile nu conțineau codul de înregistrare în scopuri de TVA al reprezentantului fiscal, acest element fiind obligatoriu a fi înscris pe facturi, alături de denumirea/numele și adresa reprezentantului fiscal;
- C. a admis recursul, a modificat sentința atacată și a admis acțiunea reclamantei cu motivarea că facturile conțineau informațiile prevăzute de lege și nu era necesară înscrierea pe facturi a codului de înregistrare în scopuri de TVA a reprezentantului fiscal, în condițiile în care era înscrisă denumirea și adresa acestuia astfel că putea fi ușor identificat.

Răspuns: B

- 11 Reclamantul A. a chemat în judecată pe B., solicitând obligarea acestuia să îi lase în deplină proprietate și liniștită posesie un imobil a cărui valoare este de 200.000 lei. Prin cerere de intervenție voluntară principală, C. solicită obligarea predării imobilului către el, pretinzând că este proprietar. După admiterea în principiu a cererii de intervenție în etapa cercetării procesului, C. formulează cerere de chemare în garanție a lui D., de la care a cumpărat imobilul în cauză, solicitând obligarea acestuia la plata sumei de 200.000 lei (prețul plătit) și 40.000 lei (cu titlu de daune). Reclamantul A. a invocat excepția tardivității cererii de chemare în garanție deoarece nu a fost formulată la primul termen de la admiterea în principiu a cererii de intervenție principală.

Instanța:

- A. va respinge excepția invocată de reclamantul A., deoarece intervenientul C. putea face cerere de chemare în garanție față de cererea de intervenție până la terminarea cercetării procesului în fața primei instanțe;
- B. va respinge excepția invocată de reclamantul A., va admite în principiu cererea de chemare în garanție, dar va putea disjunge cererea de intervenție formulată de C. și cererea de chemare în garanție formulată de C., dacă judecarea cererii principale ar fi întârziată prin cererea de intervenție, caz în care instanța investită rămâne competentă să soluționeze și cererea de intervenție;
- C. va admite excepția invocată de reclamantul A., va respinge ca tardivă cererea de chemare în garanție, pronunțând o încheiere care se poate ataca numai cu apel, în termen de 5 zile de la pronunțare.

Răspuns: A

- 12 La data de 4 februarie 2015, reclamantul A. a formulat acțiune în revendicare în contradictoriu cu pârâtul B, înregistrată pe rolul judecătoriei. Totodată, a cerut despăgubiri pentru lipsa de folosință și acordarea cheltuielilor de judecată.

În motivare a arătat că B. este cetățean portughez și a indicat domiciliul acestuia din Portugalia. A solicitat ca stabilirea termenelor în cauză să se facă în funcție de această circumstanță pentru că, în vederea executării în străinătate a eventualei hotărâri favorabile, trebuie să facă dovada că acțiunea a fost comunicată pârâtului într-o manieră care să-i permită acestuia să-și pregătească apărarea, în conformitate cu art.34 pct.2 din Regulamentul nr.44/2001 al Consiliului privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială. Totodată, a precizat că valoarea imobilului revendicat este de 182.675 lei, potrivit certificatului fiscal eliberat de autoritatea competentă.

Prin întâmpinare, pârâtul B. a invocat două excepții, respectiv:

- în principal, excepția necompetenței teritoriale, solicitând declinarea competenței în favoarea instanței în raza căreia se află domiciliul său în Portugalia; în motivare a arătat că această instanță este competentă potrivit art.2 alin.1 din Regulamentul nr.44/2001;
- în subsidiar, dacă prima excepție nu este admisă, excepția necompetenței materiale, solicitând declinarea competenței în favoarea tribunalului în raza căruia se află imobilul revendicat; în susținere a arătat că, la momentul încheierii actului autentic prin care a dobândit imobilul, notarul public a calculat taxele specifice operațiunii potrivit grilei notariale cuprinzând valorile orientative ale proprietăților imobiliare la valoarea de 250.000 lei.

Analizând cele două excepții, instanța:

- A. își va declina competența în favoarea instanței portugheze, dispunând înaintarea dosarului către aceasta;
- B. își va declina competența în favoarea tribunalului, dispunând înaintarea dosarului către acesta;
- C. va respinge ambele excepții, constatând propria sa competență.

Răspuns: C

- 13 În urma unei cereri formulate la data de 14 iunie 2013, judecătoria a admis în parte pretențiile reclamantului D.G. formulate împotriva pârâtului T.R., obligându-l pe acesta din urmă să demoleze grajdul construit pe terenul reclamantului, respingând capătul de cerere privind demolarea în parte a hambarului, stabilind totodată linia de hotar dintre cele două proprietăți învecinate, cu luarea în considerare a expertizei topografice administrată în cauză.
- Împotriva acestei hotărâri a declarat apel pârâtul invocând, pentru prima dată în apel, autoritatea de lucru judecat, susținând că cele două proprietăți învecinate au fost deja grănițuite în urma unui proces finalizat irevocabil în anul 2006, purtat între reclamant și tatăl pârâtului care avea calitatea de proprietar al imobilului la acea vreme, iar față de linia de hotar stabilită în acel proces, pretențiile reclamantului sunt vădit nefondate.
- Înainte de al doilea termen de judecată în apel, sub pretextul că s-a înțeles cu reclamantul-intimat, pârâtul-apelant a depus la dosar o declarație autenticată la notar, de renunțare la judecarea apelului, condiționată de plata de către reclamantul-intimat a cheltuielilor de judecată avansate în apel de către apelant până la data soluționării apelului. Părțile nu s-au mai prezentat la al doilea termen de judecată, astfel că, observând că s-a solicitat judecarea în lipsă, instanța de apel:
- va lua act de renunțarea pârâtului la judecarea apelului, ca o manifestare a principiului disponibilității în procesul civil;
 - va lua act de achiesarea pârâtului la hotărârea primei instanțe și va respinge apelul ca nefondat;
 - constatând existența autorității de lucru judecat, va admite apelul și va schimba în întregime hotărârea primei instanțe respingând acțiunea reclamantului.

Răspuns: C

- 14 Curtea Constituțională a avut în vedere următoarele argumente la soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor din Codul de procedură civilă cuprinse în art. 13 alin. (2) teza a doua, art. 83 alin. (3), precum și în art. 486 alin. (3) cu referire la mențiunile care decurg din obligativitatea formulării și susținerii cererii de recurs prin avocat:
- legiuitorul nu poate da dreptului la apărare garantat de Constituție valențe care contravin caracterului său de garanție a dreptului la un proces echitabil;
 - Curtea Europeană a Drepturilor Omului a avut o poziție tranșantă în sensul că cerința ca reclamantul să fie reprezentat de un avocat calificat în fața Curții de Casație poate fi, prin ea însăși, contrară art.6 din Convenție;
 - limitările aduse dreptului de a ataca prin recurs hotărârile judecătorești din perspectiva accesului liber la justiție nu au un scop legitim.

Răspuns: A

- 15 Prin cererea înregistrată la Judecătoria Râmnicu Vâlcea, reclamantul C.B. a chemat în judecată pe pârâții M.M.E. și M.L., solicitând instanței ca prin sentința ce o va pronunța să se dispună instituirea interdicției de a înstrăina sau greva cu orice sarcină imobilul apartament cu numărul 28, situat în București, str. P. nr. 62, precum și asupra oricărui imobil deținut în proprietate de către pârâți, până la achitarea împrumutului în sumă de 450.000 lei. În motivarea acțiunii reclamantul a arătat că la data de 13.02.2013 între părți s-a încheiat un contract de împrumut cu titlu gratuit, pârâții asumându-și prin contract obligația fermă de a restitui suma împrumutată până la data de 02.04.2013. Reclamantul a mai arătat că, deși creanța nu a ajuns la scadență, solicită instituirea asupra imobilului proprietatea pârâților a interdicției de înstrăinare, ca o măsură de siguranță că suma împrumutată va fi restituită și că pârâții nu vor încerca să își înstrăineze bunurile imobile tocmai pentru a se sustrage de la obligația pe care și-au asumat-o și de a evita o eventuală urmărire silită asupra bunurilor. Judecătoria Râmnicu Vâlcea, a admis excepția necompetenței sale teritoriale invocată din oficiu și a declinat competența de soluționare a cauzei în favoarea Judecătoriei Sectorului 4 București, reținând că în raport de dispozițiile art. 107 C.pr.civ., cererea de chemare în judecată se introduce la instanța în a cărei circumscripție domiciliază pârâtul, dacă legea nu prevede altfel și având în vedere că pârâții își au domiciliul în București, în circumscripția căreia se află situat de altfel și imobilul. Judecătoria Sectorului 4 București a admis excepția necompetenței sale teritoriale, invocată în termen legal de către reclamant și a declinat competența de soluționare a cauzei în favoarea Judecătoriei Râmnicu Vâlcea, reținând că Judecătoria Râmnicu Vâlcea nu putea să ridice din oficiu în cauză excepția necompetenței sale teritoriale întrucât în cauză competența este de ordine privată și nu de ordine publică.

Înalta Curte de Casație și Justiție, în cadrul regulatorului de competență a stabilit:

- competența aparține Tribunalului Vâlcea, deoarece valoarea obiectului cererii este mai mare de 200.000 lei, în cauză fiind o acțiune personală;
- competența aparține Tribunalului București deoarece în cauză este vorba despre o acțiune reală, al cărei obiect are o valoare mai mare de 200.000 lei;
- competența revine Judecătoriei Râmnicu Vâlcea, care a fost investită cu judecarea unei acțiuni civile personale, iar competența teritorială este de ordine privată, neputând fi invocată din oficiu.

Răspuns: C

- 16 Prin sentința nr.y/x/2014 tribunalul a admis în parte acțiunea reclamantei obligând pârâtul la plata sumei de 1.250.000 lei fără TVA, reprezentând contravaloare energie electrică. Reclamanta a solicitat primei instanțe lămurirea expresiei „fără TVA” din dispozitivul hotărârii pronunțate în sensul de „fără TVA inclus” pentru a nu se crea confuzie cu expresia "nu se datorează TVA". Prin încheierea din 15 noiembrie 2014, tribunalul a admis cererea reclamantei conform art. 443 C. pr. civ. și a lămurit sentința, în sensul că „suma de 1.250.000 lei fără TVA” reprezintă „suma netă în care nu este inclus TVA”, în considerente arătând că TVA se va calcula separat, în condițiile legilor fiscale. Împotriva încheierii a declarat apel pârâtul. Instanța de apel a admis apelul pârâtului, schimbând încheierea atacată, în sensul că „suma de 1.250.000 lei fără TVA” reprezintă „suma de 1.250.000 lei în care este inclusă și TVA”. Instanța de apel a reținut că, din raportul de expertiză, astfel cum a precizat expertul la solicitarea curții de apel, nu rezultă că în suma de 1.250.000 lei reținută ca reprezentând contravaloarea energiei electrice datorată de pârâtă reclamantei, nu ar fi inclus și TVA-ul, câtă vreme această sumă a fost stabilită pe baza unor facturi ce includeau TVA. În ceea ce privește soluțiile instanțelor:

- soluția instanței de apel este greșită deoarece curtea de apel a examinat împrejurările ce țin de fondul cauzei, respectiv, a făcut o reinterpretare și chiar o completare a probei cu expertiză contabilă dispusă de instanța care a soluționat fondul cauzei, aspecte ce au determinat repunerea în discuție, în procedura specială a lămuririi dispozitivului prevăzută de art. 443 C. pr. civ., a unei hotărâri judecătorești devenită între timp definitivă prin neapelare;
- soluția instanței de apel este greșită deoarece în procedura lămuririi dispozitivului nu este admisibilă administrarea unor probe noi sau completarea probelor deja administrate;
- soluția primei instanțe este greșită deoarece, în caz de admitere a cererii de lămurire ar fi trebuit să prevadă chiar în dispozitiv că „suma de 1.250.000 lei fără TVA” reprezintă „suma netă în care nu este inclus TVA, sumă la care se va adăuga TVA, în condițiile legilor fiscale”.

Răspuns: A

- 17 La data de 19 martie 2013, reclamanta persoană juridică D.S. a depus la Judecătoria Salonta o cerere de chemare în judecată a pârâtului persoană fizică U.V., solicitând instanței să îl oblige pe pârât la plata sumei de 25.000 de lei, cu titlu de preț pentru bunul confecționat și livrat, conform facturii acceptată la plată prin semnătură, precum și a penalităților de întârziere în cuantum de 8450 de lei, conform clauzelor contractuale. Pârâtul nu s-a prezentat la judecată și nu a depus întâmpinare, iar judecătoria a admis în parte acțiunea, numai cu privire la obligația principală de plată a sumei de 25.000 de lei, respingând capătul de cerere privind penalitățile.

Apelul declarat de reclamant a fost admis de Tribunalul Bihor, prin decizie pronunțată la data de 11 ianuarie 2014, iar sentința a fost schimbată în parte, în sensul admiterii în întregime cererii de chemare în judecată și obligare a pârâtului și la plata penalităților de întârziere. Decizia a fost comunicată părților la data de 20 ianuarie 2014.

La data de 22 ianuarie 2014, pârâtul a depus la Tribunalul Bihor o contestație în anulare prin care a solicitat anularea atât a sentinței primei instanțe, pe motiv că nu a fost legal citat și nici nu a fost prezent la termenul când a avut loc judecata, cât și a deciziei pronunțate în apel, pe motiv că decizia instanței de apel este consecința unei erori materiale, aceasta neobservând că penalitățile ar fi curs, conform contractului, numai în cazul unei puneri în întârziere prin notificare trimisă doar prin executor judecătoresc, care nu s-a realizat.

Analizând contestația și motivele invocate, Tribunalul Bihor:

- A. va respinge în întregime contestația, reținând că motivul nelegalei citări în fața primei instanțe putea fi invocat prin apel sau recurs, iar celălalt motiv constituie o greșeală de judecată și nu o eroare materială în sensul legii;
- B. va disjunge contestația, va declina competența de soluționare a contestației în anulare îndreptată împotriva sentinței primei instanțe la Judecătoria Salonta și va reține spre judecată contestația în anulare promovată împotriva deciziei pronunțată de tribunal;
- C. va disjunge contestația, va declina competența de soluționare a contestației în anulare îndreptată împotriva sentinței primei instanțe la Judecătoria Salonta și va respinge contestația formulată împotriva deciziei pronunțată de Tribunalul Bihor întrucât, potrivit legii, numai împotriva hotărârilor instanțelor de recurs se poate formula o contestație în anulare întemeiată pe acest motiv.

Răspuns: B

- 18 Prin cererea formulată la data de 18 februarie 2013, reclamantul D.R. a chemat în judecată pârâtul K.M. solicitând instanței obligarea acestuia la plata sumei de 45.000 de lei cu titlu de despăgubiri, solicitând judecarea cauzei în lipsă, dar fără a timbra corespunzător cererea. La termenul din 25 mai 2013, la solicitarea pârâtului, judecătoria a dispus suspendarea judecării cauzei, până la soluționarea definitivă a dosarului nr.63/X/2013, privind un litigiu dintre aceleași părți, apreciind că judecata depinde de existența sau inexistența unui drept ce face obiectul aceluși litigiu. Acest dosar s-a soluționat iar hotărârea a rămas definitivă la data de 22 septembrie 2013. Ulterior, la data de 28 aprilie 2014, instanța a dispus, din oficiu, reluarea judecării după suspendare, constatând că motivul pentru care a fost dispusă suspendarea nu mai subzistă și dispunând citarea părților. La termenul de judecată fixat, deși nu s-au prezentat nici reclamantul și nici pârâtul, constatând că s-a solicitat judecarea în lipsă, judecătoria a rămas în pronunțare și a admis în totalitate cererea reclamantului. Prin apelul declarat, pârâtul a invocat nelegalitatea hotărârii, subliniind că prima instanță nu putea să procedeze la soluționarea pe fond a pricinii din două motive:

- acțiunea reclamantului a fost redactată, semnată și înregistrată la prima instanță de avocat iar la dosar nu s-a depus împuternicirea avocațială, astfel că cererea trebuia anulată ca fiind formulată de o persoană care nu a justificat calitatea sa de reprezentant;
- prima instanță nu putea soluționa pe fond cererea deoarece de la data soluționării definitive a dosarului 63/X/2013 și până la momentul redeschiderii cauzei au trecut mai mult de 6 luni, timp în care pricina a stat în nelucrare intervenind de drept perimarea acesteia, excepție pe care nu a putut să o invoce la fond deoarece nu s-a putut prezenta la ultimul termen de judecată, fiind plecat din țară în interes de serviciu.

Reclamantul-intimat nu a depus întâmpinare. Analizând motivele de apel, tribunalul:

- A. admite apelul și schimbă în tot hotărârea primei instanțe în sensul că anulează ca insuficient timbrată cererea de chemare în judecată deoarece reclamantul i s-a pus în vedere cuantumul taxei datorate și nu s-a conformat în termenul stabilit de instanță și nici ulterior până la soluționarea în fond a cauzei;
- B. admite apelul și schimbă în tot hotărârea primei instanței, în sensul constatării intervenirii perimării de drept a cererii de chemare în judecată;
- C. respinge apelul ca nefondat și dispune, prin aceeași decizie, obligarea reclamantului la plata diferenței de taxă de timbru datorată în fața primei instanțe, această parte a dispozitivului constituind titlu executoriu potrivit legii.

Răspuns: C

- 19 Reclamantul AA a formulat o acțiune în anularea unui certificat de moștenitor emis pe numele pârâților AN și BC, iar la judecata în fond a cauzei, instanța a acordat 23 de termene, în principal pentru lipsa dosarului notarial.

În calea de atac, sentința pronunțată de instanța de fond a fost casată cu trimitere spre rejudecare, iar cu ocazia rejudecării, s-au acordat 18 termene de judecată. Judecata căii de atac exercitată împotriva celei de a doua hotărâri a durat 2 ani, iar durata totală a procedurilor derulate a fost de 6 ani și 4 luni.

După finalizarea procesului, reclamantul AA a formulat împotriva statului o acțiune în despăgubiri pentru durata nerezonabilă a procedurii în fața instanței naționale.

Ulterior, reclamantul a sesizat CEDO cu o plângere întemeiată pe articolul 13 din Convenție.

CEDO va constata că nu a fost încălcat articolul 13 din Convenție în situația în care:

- A. instanța internă a respins acțiunea ca inadmisibilă, motivând că urmează a fi adoptată o lege specială privitoare la dreptul la despăgubire, pentru situația în care se invocă durata nerezonabilă a procedurii;
- B. instanța internă a respins acțiunea ca inadmisibilă, întrucât reclamantul nu a formulat anterior o cerere privind accelerarea procedurii, astfel încât nu are deschisă calea acțiunii în despăgubiri;
- C. acțiunea a fost admisă, cu respectarea garanțiilor prevăzute de articolul 6 (referitoare la accesul la justiție și durata rezonabilă a acestui tip de procedură), iar reclamantului i-a fost acordată o reparație comparabilă cu cele acordate de CEDO în cauze similare, care i-a fost plătită efectiv în termen de 1 lună de la pronunțarea hotărârii instanței interne.

Răspuns: C

20 La sfârșitul anului 2013 domnul AB, cetățean român domiciliat în România, a cumpărat un autoturism de ocazie din Bulgaria. Dorind să înmatriculeze acest vehicul în România a fost obligat să achite timbrul de mediu, potrivit legislației naționale în vigoare.

La începutul anului 2014, domnul AB a sesizat instanța română competentă cu o cerere privind restituirea timbrului de mediu. El a invocat că legislația națională aplicată este incompatibilă cu prevederile Tratatului privind funcționarea Uniunii Europene.

Instanța, constatând că este necesară pronunțarea unei hotărâri preliminare se adresează CJUE cu o cerere:

- A. pentru pronunțarea unei hotărâri preliminare vizând interpretarea art. 30 TFUE;
- B. pentru pronunțarea unei hotărâri preliminare vizând interpretarea art. 36 TFUE;
- C. pentru pronunțarea unei hotărâri preliminare vizând interpretarea art. 110 TFUE.

Răspuns: C